

Arrest

nr. 220 984 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker (hierna: verzoeker), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 november 2015 om internationale bescherming. Op 8 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Waisal Abad (district Kabul, provincie Kabul) de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U woonde samen met uw vrouw, (O. S. (...), ouders, broers en diens echtgenotes.

U werkte in Kabul in de zaak van uw vader, die een groothandel had in vliegers ('kites'). Daarnaast was u kapitein van het nationaal handbalteam van Afghanistan. Voor de beoefening van uw sport reisde u af en toe naar het buitenland voor wedstrijden. Binnen uw sportfederatie overwoog men ook om u een positie als trainer te geven.

Ongeveer een maand tot anderhalve maand voor vertrek uit Afghanistan werd u samen met uw broer een eerste keer lastiggevalen door 3 à 4 onbekenden. Toen u en uw broer 's avonds terugkeerden met de fiets van sporttraining, werden jullie onderweg tegengehouden en lastiggevalen door enkele onbekenden in een auto. Onbekenden bedreigden u en geboden u te stoppen met uw sport. Indien u niet zou ingaan op deze bedreiging, zouden ze u of uw broer vermoorden. Zowel u als uw jongere broer, F. (...), lichtten niemand in van de familie na dit incident. De volgende dag ging u naar uw handbaltraining en vertelde u over het incident aan uw trainer. Uw trainer beloofde de nodige stappen te ondernemen en dit door te geven aan het federatiehoofd. 2 dagen later werd u telefonisch bedreigd door onbekenden. Toen bleek dat de trainer het federatiehoofd was vergeten in te lichten, stelde uw trainer voor om samen naar het federatiehoofd te stappen. Het federatiehoofd beloofde de zaak zelf te onderzoeken. 4 dagen later keerde u terug van uw training en werd u onderweg opnieuw belaagd door onbekenden. Deze keer ontaardde het dispuut en staken ze u met een mes in het been. Toen er voorbijgangers passeerden, vluchtten uw belagers. Hierna belde u uw oudste broer, R. R. (...) bracht u vervolgens naar de apotheek, waar u de eerste zorgen kreeg toegediend. Eenmaal thuis werd de familie op de hoogte gebracht van het incident. Diezelfde avond kreeg u opnieuw een dreigtelefoon. Deze keer beantwoordde R. (...) het telefoontje. Uw vader nam uw telefoon vervolgens in beslag en maakte de simkaart kapot. U vermoedt dat u werd geviseerd door onbekenden omwille van uw prominente positie in het nationaal handbalteam van Afghanistan. U denkt dat iemand binnen het team jaloers was op uw positie en dat men uw plaats in het team wilde innemen.

Na het laatste incident bleef u nog ongeveer een maand thuis om uw vlucht voor te bereiden en te herstellen van de steekwonde. In die periode regelde uw vader uw vlucht uit Afghanistan.

U bent samen met uw echtgenote en uw jongere broer F. (...) in de 8e maand van 1394 vertrokken wat volgens de Gregoriaanse kalender overeenkomt met eind oktober 2015. Vanuit Kabul reisden jullie verder naar Mazar-i- Sharif waar jullie vervolgens het vliegtuig hebben genomen naar Iran. De reis duurde ongeveer 25 dagen. Via Turkije reisde u verder naar Europa. Op 16 november 2015 kwam u aan in België samen met uw vrouw en jongere broer. U diende een asielaanvraag in op 25 november 2015.

Uw vader, broers en diens vrouwen wonen nog steeds in Waisal Abad (district Kabul stad, provincie Kabul). Uw moeder is recent overleden door ziekte. Uw jongere broer, F. (...), die ook meegekomen was naar België omwille van uw problemen, heeft op 21/03/2016 afstand gedaan van zijn asielaanvraag en is vrijwillig teruggekeerd naar Kabul, Afghanistan. Sindsdien woont hij opnieuw bij uw familie in Waisal Abad (district Kabul stad, provincie Kabul).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, uw internationaal paspoort, uw huwelijksakte, een brief ter bevestiging van uw problemen vanwege het Nationaal Olympisch Comité, enkele medische documenten over uw operatie aan uw knie en een bevestiging van het opgelopen litteken na een steekwonde, enkele certificaten als sporter bij het handbalteam, uw lidkaarten van de handbalclub en van het olympisch handbalteam waartoe u behoorde en de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vermoord door onbekenden wegens de incidenten die u in 2015 meemaakte. U vermoedt dat u werd geviseerd door onbekenden omwille van uw positie in het nationaal handbalteam van Afghanistan. U denkt dat iemand binnen het team jaloers was op uw positie en dat men uw plaats in het team wilde innemen.

Vooreerst moet er na toetsing van uw relaas aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in art.1 van de Conventie van Genève, worden vastgesteld dat dit niet aan deze criteria beantwoordt. Uw vrees voor vervolging kan immers niet gekoppeld worden aan één van de gronden zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vervolgd zou worden door andere leden binnen uw eigen handbalteam, die gedreven zouden zijn door jaloezie (CGVS, p.25). Blijkens uw verklaringen zouden de motieven van uw vervolgers louter interpersoonlijk van aard zijn. Ze zouden er immers op uit zijn geweest om uw positie in te nemen in het handbalteam. U zei dat u als trainer veel geld zou kunnen verdienen, wat de afgunst in de hand zou kunnen hebben gewerkt. U zei dat u zelf eerder van bescheiden komaf bent, wat ook een rol zou kunnen hebben gespeeld bij de afgunst die bepaalde concurrenten binnen uw team, die uit hogere sociale klassen zouden komen, ten aanzien van uw prominentie positie zouden hebben gekoesterd (CGVS, p. 25). Het feit dat u niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen, heeft evenmin iets te maken met één van voormelde criteria. U verklaarde immers dat u geen bescherming hebt gezocht, door bijvoorbeeld een klacht in te dienen bij de politie, omdat u dacht dat dit geen zin zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u denkt dat geen bescherming zou kunnen krijgen omdat u de politie de identiteit van uw vervolgers niet kunt geven, gezien u er niet precies weet wie er achter de bedreigingen zat, en er ook geen concrete bewijzen zijn om uw vervolgers op te sporen (CGVS, p.34).

Bovendien slaagde u er niet in om het CGVS te overtuigen dat u bij terugkeer een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u, nadat het laatste incident, heeft plaatsgevonden, en de handbalclub als gevolg daarvan had verlaten, geen nieuwe incidenten meer zijn gebeurd. Na het laatste incident bent u nog ongeveer een maand thuis gebleven om te herstellen van uw verwondingen (CGVS, p.27). Gedurende deze periode heeft u geen problemen meer gekend. Bovendien heeft uw familie na het vertrek van u en uw broer ook geen problemen meer gekend (CGVS, p.10,41). Dit wijst er op dat uw vervolgers niet langer geïnteresseerd zijn om u iets aan te doen, wat overeenkomt met uw eigen verklaringen nl. dat het enige doel van uw vervolgers was om u weg te krijgen uit het handbalteam (CGVS, p.25). Gezien u na het laatste incident uw sportclub had verlaten, hadden uw vervolgers hun doel eigenlijk al bereikt. Het feit dat er geen incidenten meer zijn gebeurd na uw vertrek en het feit dat uw familie niet is lastiggevallen sinds oktober 2015, zijn aanwijzingen dat uw vrees niet langer actueel is en u bijgevolg veilig naar Afghanistan kan terugkeren.

Bovendien heeft u geen klacht ingediend bij de politie. U wou zelf geen klacht indienen omdat u ervan overtuigd was te weinig concrete bewijzen te hebben om uw vervolgers op te sporen. U reageerde hierover als volgt: 'En de politie vraagt ook om de gegevens van de daders te geven en dat had ik niet en dat had ook geen zin om een klacht neer te leggen. Ze konden me toch niet helpen.' (CGVS, p.34). Net omdat uw vervolgers u compleet onbekend zijn, en u hen dus niet heeft aangeklaagd, kan er niet worden van uitgegaan dat uw vervolgers u eventueel uit de weg zouden willen ruimen of dat zij enige wrok zouden koesteren omdat u hen zou hebben blootgesteld aan mogelijk politionele of gerechtelijke vervolging. Hieruit kan dus redelijkerwijze worden afgeleid dat u momenteel, nu u het team hebt verlaten en u geen weerwerk hebt geboden door bijvoorbeeld een officiële klacht bij de politie tegen hen in te dienen, geen enkele bedreiging meer vormt voor uw vervolgers.

Een bijkomende indicatie dat er geen actuele vrees is, is het feit dat uw jongere broer, F. (...), ondertussen reeds teruggekeerd is naar Afghanistan. Hij was immers persoonlijk betrokken bij het eerste incident en vreesde aldus te worden vervolgd door onbekenden omwille van de problemen die u kende wegens uw positie in het handbalteam (CGVS, p.21,24,36). Echter, uw jongere broer heeft op 21/03/2016 afstand gedaan van zijn asielaanvraag en is vrijwillig teruggekeerd naar Afghanistan. Toen u gevraagd werd waarom uw jongere broer besliste terug te keren, reageerde u dat hij teruggekeerd was om te kunnen trouwen met zijn verloofde. Indien hij niet zou terugkeren naar Afghanistan, zou de familie van zijn verloofde hun dochter uithuwelijken aan een andere partij (CGVS, p.35). Het feit dat uw broer afstand deed van zijn asielaanvraag en uit eigen beweging besliste om terug te keren naar Afghanistan, waar hij gewoon terug bij jullie thuis ging wonen, impliceert dat uw broer de situatie in Afghanistan veilig achtte om terug te keren. Verder gaf u zelf aan dat uw broer tot op heden geen problemen meer heeft gehad (CGVS, p.11). Bovenstaande elementen vormen een bijkomende indicatie dat uw bewering, nl. het feit dat u alsnog voor uw leven zou moeten vrezen omdat de personen die u in het verleden hebben aangevallen 'uw vijanden' zijn, en u dus opnieuw zouden kunnen aanvallen of vermoorden, niet aannemelijk is.

Tenslotte dient te worden gesteld dat het feit dat u professioneel handbalspeler was in Afghanistan door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Het loutere feit dat u aan sportbeoefening deed in Afghanistan kan echter niet volstaan om in hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet werd geïdoleerd omwille van het loutere feit dat u aan sport deed, maar wel omdat andere leden binnen het team vermoedelijk jaloers waren op uw prominente positie.

Hoewel het verlies van uw positie in het Afghaanse handbalteam omwille van concurrentie binnen het team voor u persoonlijk een pijnlijke zaak is, meent het CGVS dat dit loutere feit, zonder dat hieraan een aannemelijke en actuele vrees kan worden gekoppeld in geval van terugkeer naar Afghanistan, gezien er op basis van uw verklaringen goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen, op zich niet kan volstaan voor de toekenning van een statuut van internationale bescherming. In dit opzicht verwijst het CGVS ook naar het feit dat u in Afghanistan niet volledig afhankelijk was van de inkomsten die u verkreeg uit de beoefening van uw sport, aangezien u volgens uw verklaringen ook meewerkte in de zaak van uw vader, die een groothandel in vliegtuigen ('kites') had.

De door u neergelegde documenten in het kader van uw asielprocedure wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara, uw internationaal paspoort en de enveloppe waarmee de documenten zijn verstuurd bevestigen enkel uw herkomst uit Kabul die in deze beslissing niet wordt betwist. Het huwelijkscontract bevestigt uw relatie met uw echtgenote, wat in deze beslissing evenmin wordt betwist. Zoals eerder gezegd ondersteunen uw voorgelegde certificaten als sporter bij het handbalteam, uw lidkaarten van het handbalteam en van het olympisch team uw verklaring dat u professioneel handbalspeler was in Afghanistan. Wat betreft uw medische documenten over uw operatie aan de knie en een bevestiging van het opgelopen litteken na een steekwonde bevestigen dat u medische problemen heeft gehad waarvoor u behandeld werd. De brief vanwege het Nationaal Olympisch Comité toont aan dat u in het verleden geïdoleerd werd door onbekenden omwille van uw positie in het nationaal handbalteam van Afghanistan (cfr. supra) maar deze brief is geen aanwijzing dat u op dit moment nog risico op vervolging loopt in uw herkomstland.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in hoofde van uw schoonbroer, A. O. (...) en zijn echtgenote, S. M. (...), een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus heeft genomen op basis van hun eigen asielmotieven, die los staan van u en uw vrouw.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Tweede verzoekster (hierna: verzoekster) is de echtgenote van verzoeker en verklaart eveneens van Afghaanse nationaliteit te zijn. Zij komt volgens haar verklaringen op 16 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 november 2015 om internationale bescherming. Op 8 december 2017 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Mazar-i-Sharif (district Mazar-i-Sharif, provincie Balch) de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. Als kind verhuisde u met uw familie naar Kabul (district Kabul, provincie Kabul). U woonde samen met uw echtgenoot, T. M. S. (...), diens ouders, diens broers en diens echtgenotes in Waisal Abad (district Kabul, provincie Kabul).

U bent uit Afghanistan vertrokken omwille van de problemen van uw echtgenoot. Wat betreft de problematiek waarmee uw man geconfronteerd werd, verwijst het CGVS naar het feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot, T. M. S. (...):

"(...)"

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, T. M. S. (...). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de

vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielrelaas niet gegrond bleek. Er kon geen aannemelijke, actuele vrees worden vastgesteld in geval van terugkeer naar Afghanistan. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekende partijen zetten hun middel als volgt uiteen:

"De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen alleen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991,84).

Het voordeel van de twijfel moet worden toegestaan wanneer de asielzoeker voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

(...)

Hieruit volgt onder meer dat wanneer de asielzoeker een samenhangend en aannemelijk relaas vertelt, dat niet in strijd is met algemene en specifieke informatie EN zijn relaas in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, hij recht heeft op internationale bescherming.

De wetgever heeft met andere woorden expliciet voorzien dat, wanneer getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, deze twijfel grondig gemotiveerd moet worden en niet te herleiden valt tot een beperkt aantal kleinere tegenstrijdigheden of onduidelijkheden binnen dit relaas. Het komt de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, dan wel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, toe de globaliteit van het asielrelaas te beoordelen en ruime invulling te geven aan het begrip 'voordeel van de twijfel'.

Verzoekende partij kan zich niet vinden in de motieven van de bestreden beslissing.

3.1/Actuele vrees

Verwerende partij meent dat er geen actuele vrees meer is in hoofde van verzoeker. Er zouden geen aanwijzingen zijn dat er op dit moment nog een risico op vervolging is. Om die reden werd hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2, a/b Vreemdelingenwet, geweigerd.

Er wordt niet getwijfeld aan het feit dat verzoeker een professioneel handbalspeler is (was) in Afghanistan. Evenmin wordt getwijfeld aan het feit dat verzoeker een prominente positie innam in het Afghaanse nationale team en dat hij omwille van afgunst en fysieke bedreigingen tot zelfs een aanval op zijn leven, binnen dat team Afghanistan heeft verlaten.

[citaat bestreden beslissing verzoeker]

Verwerende partij trekt de actuele vrees voor vervolging in twijfel omdat:

- er zich geen incidenten meer hebben voorgedaan na de aanval door onbekenden;*
- verzoeker geen klacht heeft ingediend bij de politie en derhalve geen bedreiging meer vormt voor zijn belagers;*
- verzoekers jongere broer F. (...), aanwezig bij de aanval, inmiddels vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan.*

Verzoeker werd zoals gezegd, na een training van het nationale team van Afghanistan belaagd door onbekenden. Het voorval escaleerde en verzoeker werd met een mes in het been gestoken. Het bij verwerende partij voorgelegde document bevestigt de steekwonde. Het voorval wordt door verwerende partij op zich niet betwist. Bij deze aanval was ook zijn jongere broer, F. (...), aanwezig. De vrijwillige terugkeer van F. (...) naar Afghanistan, doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker het doelwit was van deze onbekenden, allicht omwille van zijn betrokkenheid bij het Afghaanse nationale handbalteam.

Aangezien verzoeker zijn belagers niet kon identificeren had het ook geen zin om klacht in te dienen bij de politie. Verwerende partij aanvaardt deze uitleg, in die zin dat zij in de bestreden beslissingen motiveren dat verzoeker geen enkele bedreiging meer vormt voor zijn belagers: verzoeker heeft immers het team verlaten en de belagers riskeren geen gerechtelijke of politieke vervolging, aangezien nooit een klacht werd ingediend.

Deze motivering gaat volledig voorbij aan de ernst van de gebeurde feiten en meer bepaald de aanval op zijn leven. De bedreigingen om het team te verlaten zijn geëscaleerd, in die mate dat niet kan worden volgehouden dat zijn belagers hem zullen vinden als hij terugkeert naar Afghanistan. Gelet op de rechtstreekse aanval op verzoekers leven kan het incident niet simpelweg als afgesloten beschouwd worden, nu verzoeker het Afghaanse team heeft verlaten.

Bovendien weet verzoeker niet wie hem belaagd heeft en vermoedt hij slechts een jaloerse reactie van teamgenoten. Nochtans is het niet uitgesloten dat verzoeker in het vizier van de Taliban is gekomen wegens zijn prominente rol binnen het Afghaanse nationale handbalteam (zie ook EASO COI Focus Afghanistan - Nov 2016 - p. 114 -sporters betrokken bij aanval tijdens het sporten).

Verzoeker werd persoonlijk gevisieerd door zijn belagers, niet de rest van zijn familie. Zijn vertrek uit Afghanistan verklaart waarom er zich achteraf geen incidenten meer hebben voorgedaan.

Gelet op het voorgaande kan niet zonder meer besloten worden dat er in hoofde van verzoeker geen persoonlijke actuele vrees voor vervolging meer is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Om al deze redenen dient te worden geoordeeld dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn om deze te schragen. Verzoeker dient het voordeel van de twijfel te worden gegeven in de zin van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen voor te leggen tot de sluiting der debatten."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij worden de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul province" van 25 april 2017 en het EASO COI Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 gevoegd.

2.2.3. Op 11 december 2018 brengen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waarin zij refereren naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018.

2.2.4. Op 25 maart 2019 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en 153-157, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn vluchtrelaas geen aanknopingspunt vindt bij één van de vervolgingsgronden bepaald door het Verdrag van Genève, met name vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, nu blijkt dat (i) zijn problemen volgens zijn eigen verklaringen het gevolg zijn van jaloezie en dus de motieven van zijn belagers louter interpersoonlijk zijn van aard en (ii) hij de bescherming van de autoriteiten nooit heeft ingeroepen, omdat (B) hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet loopt nu (i) hij de handbalclub na het laatste incident verlaten heeft, zoals zijn belagers van hem verlangden, en hij geen klacht heeft ingediend bij de politie, waardoor hij geen bedreiging meer vormt voor zijn belagers, (ii) hij sindsdien geen enkele keer meer werd benaderd, (iii) ook zijn familie na zijn vertrek geen enkele keer werd benaderd, en (iv) zijn jongere broer F. ondertussen reeds is teruggekeerd naar Afghanistan, waar hij terug thuis ging wonen en sindsdien geen problemen meer heeft gehad, omdat (C) het loutere feit dat hij aan sportbeoefening deed in Afghanistan niet kan volstaan om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet werd gevisieerd omwille van het loutere feit dat hij aan sport deed, maar wel omdat andere leden binnen zijn team vermoedelijk

jaloers waren op zijn prominente positie, omdat (D) de door hem neergelegde documenten deze vaststellingen niet wijzigen en omdat (E) er actueel voor burgers in de provincie Kaboel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als verzoeker en dat in het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielrelaas niet gegrond bleek, zodat ook wat verzoekster betreft niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekende partijen verklaren de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Afghanistan samen in de wijk Waisalabad, gelegen in het zevende district van de hoofdstad Kaboel, te hebben gewoond. Zij verklaren dat zij hun land van herkomst verlieten nadat zij er problemen kregen door verzoekers positie als kapitein van het nationaal handbalteam van Afghanistan. Verzoeker zou een maand tot anderhalve maand voor zijn vertrek uit Afghanistan samen met zijn broer F. zijn lastiggevalen door drie à vier onbekende personen, die hem geboden te stoppen met zijn sport. Indien verzoeker hen niet zou gehoorzamen, zouden ze hem of zijn broer vermoorden. Verzoeker zou twee dagen later naar de handbaltraining zijn gegaan en zijn trainer hebben ingelicht over de bedreigingen die hij had gekregen. De trainer zou hem hebben gerustgesteld en beloofd het federatiehoofd op de hoogte te brengen. De volgende dag zou verzoeker op zijn werk een telefoontje hebben gekregen van de personen die hem eerder hadden tegengehouden en bedreigd en zij zouden hun eis hebben herhaald. Toen op de volgende training bleek dat verzoekers trainer vergeten was het federatiehoofd in te lichten, zouden verzoeker en zijn trainer samen naar het federatiehoofd zijn gestapt. Het federatiehoofd zou gezegd hebben de zaak verder te zullen onderzoeken, maar de politie niet hebben ingelicht omwille van het gebrek aan concrete bewijzen. Toen verzoeker zo'n vier dagen later terugkeerde van training, zou hij opnieuw zijn belaagd door de personen die hem eerder bedreigden. Dit keer zou het dispuut ontaard zijn en zou verzoeker met een mes gestoken zijn in het been. Nadat zijn belagers zich uit de voeten hadden gemaakt, zou verzoeker zijn oudste broer R. hebben gebeld en die zou hem naar een apotheek hebben gebracht, waar hij de eerste zorgen kreeg toegediend. Eenmaal thuis zou de familie op de hoogte zijn gebracht van het incident en de bedreigingen die eraan voorafgingen. Diezelfde avond zou verzoeker opnieuw een dreigtelefoontje hebben gekregen, dat zijn broer R. zou hebben beantwoord. R. zou heel kwaad geworden zijn en ermee hebben gedreigd verzoekers belagers te laten opsporen en bestraffen. Verzoeker zou nog ongeveer een maand thuis gebleven zijn en vervolgens op vraag van zijn vader Afghanistan hebben verlaten samen met zijn vrouw, verzoekster *in casu*, en zijn broer F.

Uit bovenstaand relaas en de verdere verklaringen die dienaangaande werden afgelegd blijkt dat verzoeker werd gevisieerd omwille van de prominente positie die hij had in het nationale handbalteam van Afghanistan. Verzoeker vermoedt dat leden van zijn eigen handbalteam hem benijdden omwille van zijn positie en wilden verhinderen dat hij een lucratieve trainersfunctie zou verwerven (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 25 en 39). De motieven van

verzoekers belagers zijn derhalve louter interpersoonlijk van aard en kunnen als dusdanig niet worden gekoppeld aan één van de gronden voorzien in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, met name vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Evenmin blijkt dat verzoeker niet op bescherming van de Afghaanse autoriteiten zou kunnen rekenen omwille van één van voormelde criteria van het Verdrag van Genève. Verzoeker verklaarde immers dat hij geen bescherming heeft gezocht, door bijvoorbeeld een klacht in te dienen bij de politie, omdat hij dacht dat dit geen zin zou hebben. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij denkt dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen omdat hij de politie de identiteit van zijn vervolgers niet kan geven, nu hij niet precies weet wie er achter de bedreigingen zat en er ook geen concrete bewijzen zijn om zijn belagers op te sporen (adm. doss. verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 34).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen dienstige elementen aanvoeren ten aanzien van de vaststelling dat hun vluchtmotieven vreemd zijn aan de criteria van het Verdrag van Genève. Waar betoogd wordt dat het niet uitgesloten is dat verzoeker in het vizier van de taliban is gekomen wegens zijn prominente rol binnen het Afghaanse nationale handbalteam, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich beperken tot een loutere hypothese waarvoor zij geen enkel begin van bewijs naar voor brengen en die zij op geen enkel moment tijdens hun respectievelijke gehoren ter sprake hebben gebracht. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, kan verzoekers loutere hoedanigheid van kapitein van het nationale handbalteam niet volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade, aan te tonen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij niet werd gevisieerd omwille van het loutere feit dat hij aan sport deed, maar wel omdat andere leden binnen het team vermoedelijk jaloers waren op zijn positie.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, dient te worden gewezen op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen, op grond waarvan dient te worden besloten dat zij niet aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van voormelde bepaling:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u, nadat het laatste incident, heeft plaatsgevonden, en de handbalclub als gevolg daarvan had verlaten, geen nieuwe incidenten meer zijn gebeurd. Na het laatste incident bent u nog ongeveer een maand thuis gebleven om te herstellen van uw verwondingen (CGVS, p.27). Gedurende deze periode heeft u geen problemen meer gekend. Bovendien heeft uw familie na het vertrek van u en uw broer ook geen problemen meer gekend (CGVS, p.10,41). Dit wijst er op dat uw vervolgers niet langer geïnteresseerd zijn om u iets aan te doen, wat overeenkomt met uw eigen verklaringen nl. dat het enige doel van uw vervolgers was om u weg te krijgen uit het handbalteam (CGVS, p.25). Gezien u na het laatste incident uw sportclub had verlaten, hadden uw vervolgers hun doel eigenlijk al bereikt. Het feit dat er geen incidenten meer zijn gebeurd na uw vertrek en het feit dat uw familie niet is lastiggevallen sinds oktober 2015, zijn aanwijzingen dat uw vrees niet langer actueel is en u bijgevolg veilig naar Afghanistan kan terugkeren.

Bovendien heeft u geen klacht ingediend bij de politie. U wou zelf geen klacht indienen omdat u ervan overtuigd was te weinig concrete bewijzen te hebben om uw vervolgers op te sporen. U reageerde hierover als volgt: ‘En de politie vraagt ook om de gegevens van de daders te geven en dat had ik niet en dat had ook geen zin om een klacht neer te leggen. Ze konden me toch niet helpen.’ (CGVS, p.34). Net omdat uw vervolgers u compleet onbekend zijn, en u hen dus niet heeft aangeklaagd, kan er niet worden van uitgegaan dat uw vervolgers u eventueel uit de weg zouden willen ruimen of dat zij enige wrok zouden koesteren omdat u hen zou hebben blootgesteld aan mogelijk politionele of gerechtelijke vervolging. Hieruit kan dus redelijkerwijze worden afgeleid dat u momenteel, nu u het team hebt verlaten en u geen weerwerk hebt geboden door bijvoorbeeld een officiële klacht bij de politie tegen hen in te dienen, geen enkele bedreiging meer vormt voor uw vervolgers.

Een bijkomende indicatie dat er geen actuele vrees is, is het feit dat uw jongere broer, F. (...), ondertussen reeds teruggekeerd is naar Afghanistan. Hij was immers persoonlijk betrokken bij het

eerste incident en vreesde aldus te worden vervolgd door onbekenden omwille van de problemen die u kende wegens uw positie in het handbalteam (CGVS, p.21,24,36). (...) Toen u gevraagd werd waarom uw jongere broer besliste terug te keren, reageerde u dat hij teruggekeerd was om te kunnen trouwen met zijn verloofde. Indien hij niet zou terugkeren naar Afghanistan, zou de familie van zijn verloofde hun dochter uithuwelijken aan een andere partij (CGVS, p.35). Het feit dat uw broer afstand deed van zijn asielaanvraag en uit eigen beweging besliste om terug te keren naar Afghanistan, waar hij gewoon terug bij jullie thuis ging wonen, impliceert dat uw broer de situatie in Afghanistan veilig achtte om terug te keren. Verder gaf u zelf aan dat uw broer tot op heden geen problemen meer heeft gehad (CGVS, p.11). Bovenstaande elementen vormen een bijkomende indicatie dat uw bewering, nl. het feit dat u alsnog voor uw leven zou moeten vrezen omdat de personen die u in het verleden hebben aangevallen 'uw vijanden' zijn, en u dus opnieuw zouden kunnen aanvallen of vermoorden, niet aannemelijk is.

Tenslotte dient te worden gesteld dat het feit dat u professioneel handbalspeler was in Afghanistan door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Het loutere feit dat u aan sportbeoefening deed in Afghanistan kan echter niet volstaan om in hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet werd gevisieerd omwille van het loutere feit dat u aan sport deed, maar wel omdat andere leden binnen het team vermoedelijk jaloers waren op uw prominente positie.

Hoewel het verlies van uw positie in het Afghaanse handbalteam omwille van concurrentie binnen het team voor u persoonlijk een spijtige zaak is, meent het CGVS dat dit loutere feit, zonder dat hieraan een aannemelijke en actuele vrees kan worden gekoppeld in geval van terugkeer naar Afghanistan, gezien er op basis van uw verklaringen goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen, op zich niet kan volstaan voor de toekenning van een statuut van internationale bescherming. In dit opzicht verwijst het CGVS ook naar het feit dat u in Afghanistan niet volledig afhankelijk was van de inkomsten die u verkreeg uit de beoefening van uw sport, aangezien u volgens uw verklaringen ook meewerkte in de zaak van uw vader, die een groothandel in vliegers ('kites') had."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen. Verzoekende partijen brengen geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, maar beperken zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Verzoekende partijen wijzen op de ernst van de feiten en meer bepaald de aanval op verzoekers leven en menen dat dit incident niet simpelweg als afgesloten kan worden beschouwd nu verzoeker het Afghaanse team heeft verlaten. De Raad erkent in navolging van de commissaris-generaal dat het verlies van verzoekers positie in het Afghaanse handbalteam een spijtige zaak is, maar kan op basis van voormelde pertinente motieven slechts vaststellen dat er geen gegronde redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt om opnieuw te worden belaagd omwille van zijn vroegere positie. Verzoekende partijen blijven in gebreke deze motieven *in concreto* te ontkrachten of te weerleggen en doen er derhalve op generlei wijze afbreuk aan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht betreft van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU, bepaalt het volgende:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Opdat aan verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van

het leven of de persoon van verzoekende partijen, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In de administratieve dossiers bevindt zich het rapport COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 6 juni 2017.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 25 maart 2019 brengt verwerende partij de volgende rapporten bij:

- (i) het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018;
- (ii) het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017;
- (iii) het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018;
- (iv) de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018 (hierna: EASO Guidance note).

Uit de EASO Guidance note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat verzoekende partijen verklaren gedurende de laatste jaren voor hun vertrek uit Afghanistan in de wijk Waisalabad, gelegen in de hoofdstad Kaboel, te hebben gewoond, dient de situatie in deze stad onderzocht te worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel op basis van voormelde recente rapporten die door verwerende partij werden bijgebracht, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke ‘compounds’, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kaboel slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te

kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze stad daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kaboel te verlaten.

Uit voormelde informatie blijkt dat de stad Kaboel ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen "*Afghan National Security Forces*" (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk '*collateral damage*' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Daarnaast heeft Islamitische Staat (IS) sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kaboel geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Er dient te worden besloten dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kaboel niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad daar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Kaboel, met inbegrip van de hoofdstad Kaboel, indeelt bij "*Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances*".

In andere woorden, Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

In een aanvullende nota van 11 december 2018 wijzen verzoekende partijen erop dat UNHCR in voormeld rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 van oordeel is dat Kaboel over het algemeen niet meer als intern vestigingsalternatief in aanmerking kan worden genomen gelet op de huidige veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie. Zij gaan er echter aan voorbij dat Kaboel *in casu* niet als intern vestigingsalternatief dient te worden beschouwd nu zij verklaren voor hun komst naar België gedurende lange tijd in deze stad te hebben gewoond.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de Afghaanse hoofdstad Kaboel geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevinden verzoekende partijen zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Te dezen tonen verzoekende partijen evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. De door verzoekende partijen neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing wat dit betreft het volgende:

“Uw taskara, uw internationaal paspoort en de enveloppe waarmee de documenten zijn verstuurd bevestigen enkel uw herkomst uit Kabul die in deze beslissing niet wordt betwist. Het huwelijkscontract bevestigt uw relatie met uw echtgenote, wat in deze beslissing evenmin wordt betwist. Zoals eerder gezegd ondersteunen uw voorgelegde certificaten als sporter bij het handbalteam, uw lidkaarten van het handbalteam en van het olympisch team uw verklaring dat u professioneel handbalspeler was in Afghanistan. Wat betreft uw medische documenten over uw operatie aan de knie en een bevestiging van het opgelopen litteken na een steekwonde bevestigen dat u medische problemen heeft gehad waarvoor u behandeld werd. De brief vanwege het Nationaal Olympisch Comité toont aan dat u in het verleden geviséerd werd door onbekenden omwille van uw positie in het nationaal handbalteam van Afghanistan (cfr. supra) maar deze brief is geen aanwijzing dat u op dit moment nog risico op vervolging loopt in uw herkomstland.”

Deze motieven zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN